

paa, at Børnene skulde lære at tale, men allerede i 1850 begyndte man at lære dem det, og det vandt efterhaanden ret stærk Fremgang. Der var flere og flere, der ønskede, at Børnene skulde lære at tale. Nu er den Tale, Børnene kan faa ved denne Undervisning, ikke just af allerbedste Art, det er kun undtagelsesvis, det giver en god Tale, men Forældrene ønsker alligevel stadig, at Børnene maa lære at tale. Naar Forældrene kommer sammen med deres Børn, og de har lært sig til at forstaa den Tale, Børnene kan, gør det Forbindelsen med Børnene meget lettere, end den ellers vilde være. Det førte ogsaa til, at man maatte til at udvide Undervisningsanstalterne, men der gik alligevel mange Aar, man naaede helt op til 1880, inden man gik videre. Da var det, at man byggede en Skole i Fredericia, og denne Skole blev grundet paa Talemotoden. Samtidig dermed ordnedes det saaledes, at samtlige Børn fra hele Landet skulde til Fredericia og have Begyndelsesgrundene der i det, man kalder Forskolen. Børnene kom altsaa til Fredericia og gør det endnu for at gaa i Forskolen. Senere hen, ikke saa forfærdelig længe efter — i 1904 tror jeg, det var — fik man igen en stærk Udvidelse, idet man byggede en Skole i Nyborg, som skulde tage de uegentlig døvstumme, og en Skole i Fredericia, som skulde tage de bedst begavede, de mest udviklingsdygtige af Børnene fra Forskolen. De uegentlig døvstumme er de Børn, som ikke er fuldstændig døve, men som kan faa nogen Undervisning gennem Øret, og det er jo adskilligt lettere end paa den anden Maade, hvor man ad kunstig Vej skal lære dem at tale. Paa Instituttet her i København, som efterhaanden viste sig at være ret dyrt, foregik Undervisningen, saaledes som man ogsaa oprindeligt var begyndt, efter Tegnetoden og Haandalfabetmetoden, men denne Skole sygnede noget hen, bl. a. fordi Forældrene mere og mere forlangte, at Børnene skulde lære at tale. Det førte til Overvejelser af, hvordan man skulde omordne Forholdene, og en saadan Omordning gaar jo bl. a. dette Lovforslag ud paa.

Det gaar ud paa, at den ene af Skolerne i Fredericia, B-Skolen, den Skole, hvor de mellembegavede Børn gaar, skal flyttes til Instituttet i København. Naar Børnene har gaaet i Skole i Fredericia i 1 Aar eller 2, ligesom de nu er til, foregaar der en Deling af dem. De bedst begavede kommer i A-Skolen; de, der kan tale noget, de, der endnu har Rester af Hørelse, kommer til Nyborg, og de mellembegavede, der hidtil

blev i B-Skolen, vil man nu flytte herover. Der er gjort ikke saa faa Indvendinger mod det; særlig tror jeg, det er de jydskke Forældre, der har gjort Indvending imod, at deres Børn skal flyttes til København, og de har haft adskillige Grunde dertil. Om disse Grunde er absolut afgørende, ved jeg ikke. Jeg synes, at det, der foreslaas her, er en praktisk og økonomisk Udvej, som man kan have vanskeligt ved at sætte sig imod, og jeg vil da ogsaa gøre opmærksom paa, at som det er nu, skal alle de smaa Børn, ogsaa herovre fra Øerne, føres til Fredericia, saa det er vel heller ikke ugerligt, at de jydskke Børn nu føres til København. Der er nogen Forskel, idet Børnene i Fredericia og Nyborg ikke bor paa Skolen, men ude omkring i smaa Hjem, der vil tage imod dem, hvorimod man her i København har dem paa Anstalten. Det vilde jo være lidt vanskeligt her at lade Børnene gaa ud paa egen Haand, idet der er meget mere Færdsel. Jeg synes altsaa, at jeg har lidt ondt ved rigtig at sætte mig imod den Bestemmelse, at Børnene fra den saakaldte B-Skole skal føres til Instituttet i København.

I § 1 siges der, at Børnene i Fremtiden skal indkaldes i det Aar, hvori de fylder 7 Aar. Der var megen Strid i Kommissionen om det Spørgsmaal, og jeg maa indrømme, at dette med de 7 Aar er et Slags Kompromis, idet der var nogle, som vilde meget længere ned end til de 7 Aar — de vilde have Børnene indkaldt allerede ved 6 Aars Alderen —, medens andre mente, at man skulde blive ved det bestaaende, nemlig 8 Aar. Jeg er blandt dem, der er gaaet med til, at de indkaldes ved det 7de Aar. Jeg er ikke absolut overbevist om, at det er det rigtige, men har fundet; at man kunde gaa med dertil efter de stærke Krav, der er stillet derom. Jeg indrømmer, at disse Krav er først og fremmest kommet fra Døvstummelærerne, dog ogsaa, om ikke i saa høj Grad, fra Forældrene. Men i § 2 synes jeg, at man har rokket lidt ved dette med de 7 Aar. Der staar i § 2, at der er noget, der hedder en Børnehavn — jeg har ikke omtalt dette endnu. I Fredericia var der en Døvstummelærer, som for en Del Aar siden gik til at oprette det, som han kaldte en Børnehavn, et Sted, hvor smaa døvstumme Børn kunde komme, ikke saa meget for at faa Undervisning, som for at have et Sted, hvor de kunde blive passet, og hvor Folk, der forstod sig paa det, kunde omgaas dem paa en god Maade. Vi ved jo alle, at abnorme Børn undertiden kan være ret vanskeligt at omgaas, saa at det under-